

Tổng Thống Ngô Đình Diệm: Người Anh Hùng Vị Quốc Vong Thân

Hàng năm, cứ đến ngày 1-11, thì đa số những người Việt Nam yêu nước chân chính, thì đều thấy lòng xót đau khi hồi tưởng về cái chết bi thương của Cố tổng Thống Ngô Đình Diệm cùng nhị vị bào đệ: Ông Cố vấn Ngô Đình Nhu và Ông Ngô Đình Cần.

Và khi nhắc đến sự sụp đổ của Nền Đệ Nhất Việt Nam Cộng Hòa, qua các sách báo, thì mọi người đã biết đến những kẻ đã nhúng tay vào máu.

Song tiếc rằng, ít ai nói đến ba vị Sĩ quan đã chết dưới cờ, chỉ vì họ trung thành với Chính Nghĩa Quốc Gia, nên hôm nay, người viết bài này muốn nhắc đến ba vị Sĩ quan trung thành đó:

Trước hết, là Đại tá Lê Quang Tung, Tư Lệnh Lực Lượng Đặc Biệt và bào đệ là Thiếu tá Lê Quang Triệu.

Riêng Đại tá Hồ Tấn Quyền, Tư Lệnh Hải Quân, thoát chạy, nhưng sau đó cũng bị chính thuộc hạ là Hải quân Trung úy Nguyễn Văn Lực, Sĩ quan tùy viên bắn chết trên chiếc xe Traction màu đen. Về cái chết của Đại tá Hồ Tấn Quyền thì nhiều người đã biết.

Không hề có cái gọi là “Cách Mạng”:

Từ những kẻ từng tự xưng là “cách mạng” trong cuộc đảo chánh hụt vào ngày 11-11-1960, thường gọi là “Nhóm Caravelle” do “ông” Luật sư Hoàng Cơ Thụy đứng đầu. Song những người trong “Nhóm Caravelle” lại nhận một số tiền là 500,000 đồng, từ tay của một người Mỹ tên Gouder thuộc hãng buôn American Trading, để làm “cách mạng”!

Đến cái gọi là “Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng”. Sau khi giết chết Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm và Ông Cố Vấn Ngô Đình Nhu, thì họ cũng đã nhận từ tay của Lucien Conien tại văn phòng của Đại tướng Lê Văn Tỵ với số tiền là sáu triệu đồng bạc Việt Nam. Sau đó, họ đã cùng nhau chia chác ăn uống với những đồng tiền máu đó.

Như vậy, cả hai lần làm “cách mạng”, những kẻ này đều có nhận những đồng tiền thuê mướn của ngoại nhân, để giết chết vị Tổng Thống và cũng là vị Tổng Tư Lệnh đầu tiên của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Vì thế, những kẻ này không bao giờ được gọi là “cách mạng” cả, mà thực chất họ chỉ là những tay đâm thuê, chém mướn.

Về Dương Hiếu Nghĩa, tôi xin trích những lời của cựu Đại tá Nguyễn Hữu Duệ, trong cuốn sách Nhớ Lại Những Ngày Ở Cận Tổng Thống Ngô Đình Diệm nơi trang 170:

“Còn Thiếu tá Dương Hiếu Nghĩa, dù ông có cố cải chính, nhưng căn cứ vào hành động của ông, cũng như một số nhân chứng, chỉ có những người ngây thơ tới mức ngu xuẩn mới tin là ông không nhúng tay vào vụ thảm sát này. Ai đã cắt cử ông đi trong đoàn xe này? Ông có nhiệm vụ gì mà vào nhà thờ gặp Tổng Thống? Thiếu tá Vũ Quang (sau lên Đại tá) là người bạn đồng khóa với tôi, và cũng đã phục vụ ở lữ đoàn một thời gian, kể với tôi là chính mắt anh đã thấy Thiếu tá Nghĩa vừa đi vừa lau bàn tay đầm máu, và báo cáo với Trung tướng Dương Văn Minh (anh Quang bây giờ cũng ở Hoa Kỳ). Một hạ sĩ quan quân cảnh (rất tiếc không nhớ tên anh), kể với tôi là cũng thấy ông Nghĩa tay vấy máu. Anh nói với tôi bằng giọng rất cảm động là khi thấy xác hai Ông, anh đã chảy nước mắt, không ngờ hai Ông chết một cách thảm thiết như vậy.

Trung tá Nghĩa cũng là một trong những phụ thẩm của tòa án 'cách mạng' đã kết án tử hình ông Ngô Đình Cẩn. Như vậy, cái chết của ba anh em Tổng Thống Ngô Đình Diệm cũng đều có Trung tá Dương Hiếu Nghĩa nhúng tay vào”.

Riêng Trần Thiện Khiêm, thì phải gọi cho chính xác: Khiêm chỉ là một tên Việt Gian, không hơn không kém.

Hội Đồng Gian Nhân Phản Loạn Giết người và Tổng Tiền:

Sau khi giết chết Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm và nhị vị Bào đê, những kẻ này đã không tìm thấy được một chút gì để gọi là tài sản, ngoài một chuỗi Tràng Hạt và nửa gói Bastos xanh!!! Bởi thế, vốn là những tay đâm thuê, chém mướn, nên những kẻ này bèn nghĩ ra cách khác để tổng tiền.

Người đầu tiên, đã bị chúng xử bắn tại khám Chí Hòa là Ông Ngô Đình Cẩn, vì ông không có tiền để chuộc mạng. Họ cũng đã giết chết Ông Phan Quang Đông, để đoạt một số tiền, mà ông Phan Quang Đông dùng để lo cho các chiến sĩ mà do chính Ông và Ông Ngô Đình Cẩn đã đưa ra Bắc để hoạt động.

Nhưng thấy chưa đủ, nên những kẻ làm “cách mạng” đã bắt giữ Ông Huỳnh Văn Lang, là Giám Đốc Viện Hối Đoái Quốc Gia, và Bác sĩ Bùi Kiện Tín và một số người nữa, để đòi tiền chuộc mạng. Và lần này, họ đã Tổng được Tiền. Bởi, để bảo toàn sinh mạng cho Ông Huỳnh Văn Lang, và Bác sĩ Bùi Kiện Tín, nên gia đình của nhị vị đã phải “cúng đường”

hết những gì mình có. Vì thế, nên hôm nay, chúng ta còn đọc được những dòng của Ông Huỳnh Văn Lang viết về Nền Đệ Nhất Việt Nam Cộng Hòa.

Những lời của kẻ thù đã nói về Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm:

Trong một lần, ông Mc Namara đến Hà Nội, ông đã nghe Võ Nguyên Giáp nói với các “đồng chí” của Giáp:

“Không khi nào Người Mỹ kiếm được một người thứ hai hữu hiệu như Ông Ngô Đình Diệm”.

Luật sư Nguyễn Hữu Thọ “Chủ tịch Mặt trận Giải phóng miền Nam” đã tuyên bố:

“Kẻ thù của ta bị yếu đi về tất cả các phương diện: quân sự, chính trị và hành chính... Hệ thống chỉ huy bị xáo trộn và yếu đi vì những vụ thanh lọc... những trưởng cơ quan cảnh sát và mật vụ, những cơ quan có nhiệm vụ bảo vệ chế độ và đàn áp phong trào cách mạng bị loại... Binh lính, sĩ quan, viên chức quân đội... hoàn toàn mất hướng; họ không còn tin tưởng ở cấp chỉ huy của họ và không còn biết phải trung thành với ai... Về phương diện hành chính, sự yếu đi của kẻ thù càng rõ hơn nữa. Những tổ chức chính trị phản động... đã mang lại cho chế độ một sự yểm trợ đáng kể, bị giải tán loại bỏ. Và thật là một món quà trên trời rơi xuống”.

Người ngoại quốc đã viết về Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm:

Trong cuốn sách: Bàn Tay Hoa Kỳ. Cái chết của Ông Diệm; của Tác giả Eleen J. Hammer nơi trang 156, người viết xin lược trích:

“Các sư sãi bấy giờ dùng đòn tâm lý để đánh phá chế độ. Họ công bố mẹ của ông Bửu Hội, một nữ Phật tử đã rời Huế vào Sài Gòn để tự thiêu cho cửa Phật. Lời đe dọa tự thiêu của mẹ một khoa học gia nổi tiếng đã tạo thêm xôn xao cho không khí vốn đã căng thẳng.

Các sư sãi lợi dụng sự kiện đó, để tuyên truyền suốt mấy tuần liền. Nổi bật nhất, là cuộc họp tại chùa Xá Lợi, người ta cứ lặp đi lặp lại những lời đe dọa tự thiêu này mãi”. Nhưng ông Bửu Hội lại nói: *“Trong nước đều công nhận tài ba của Ông Ngô Đình Nhu. Ý nguyện của Ông có thể được xem là một nhà soạn thảo kế hoạch, nhưng công việc hàng ngày đều do Tổng Thống phụ trách.”*

Khi Hilsman hẳn học nói về tin đồn có thương lượng với Hà Nội, thì Đặc sứ Bửu Hội bảo ông không tin có chuyện ấy. Có chăng Ông Nhu chỉ dọa. Nhưng không nên dùng thủ đoạn ấy. Chỉ có Ông Diệm đáng làm Tổng Thống. Từ trước tới giờ, chưa có một nhân vật nào khả kính như Ông Diệm.

Vị thủ lĩnh tài ba và xuất sắc nhất của Việt Nam là cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm, và đáng lý Việt Nam Cộng Hòa không mất, NẾU Ông Diệm không bị lật đổ”.

Ông Ngô Đình Nhu có “đi đêm” với Hà Nội hay không?

Từ trước đến nay, đã có rất nhiều kẻ cứ nói rằng: Ông Ngô Đình Nhu đã “đi đêm” với Hà Nội, nào là gặp Trần Độ, gặp Phạm Hùng, gặp Hai Lương tức Tạ Đình Đề...

Nhưng theo các vị từng ở cạnh Tổng Thống Ngô Đình Diệm và Ông Ngô Đình Nhu, thì điều này, lại do chính ông Ngô Đình Nhu tung ra. Giờ đây, Tổng Thống Ngô Đình Diệm đã đi vào lịch sử, nên không ai có thể biết rõ hư thực như thế nào.

Vậy, ngoài những lời của Đặc sứ Bửu Hội, thì còn có những lời của Thiếu tướng Hoàng Lạc, Chỉ huy trưởng Trung tâm Huấn luyện Quang Trung, Thứ trưởng Bộ Canh nông và Tư lệnh phó Quân đoàn 1; và của Đại tá Hà Mai Việt, Tỉnh trưởng tỉnh Quảng Trị, Tham mưu trưởng Sư đoàn 25 Bộ binh, trong cuốn sách: Nam Việt Nam 1954-1975. Những Sự Thật Chưa hề Nhắc Tới, nơi trang 253, đã viết:

“Đòn hiệp thương Ông Nhu tung ra nhằm mục đích làm cho Hoa Thịnh Đốn hốt hoảng phải thay đổi thái độ và tiếp tục ủng hộ Tổng Thống Ngô Đình Diệm, nhưng Ông đâu ngờ là CIA đã biết rõ nội vụ. Ông Nhu đã chui vào cái bẫy do chính Ông giăng ra, làm sụp đổ cả chế độ, sát hại cả một gia đình, đưa miền Nam Việt Nam tới tình trạng hỗn loạn, và sau cùng đã lọt vào tay cộng sản chỉ vì thiếu người lãnh đạo có tầm vóc và uy tín”.

Tổng Thống Ngô Đình Diệm đã đi đến nhà ông Mã Tuyên bằng cách nào?

Như nhiều người đã từng đọc các sách báo từ trước 30-4-1975, đều đã biết Đại úy Đỗ Thọ và ông Cao Xuân Vỹ là hai người đã đưa Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm và Ông Ngô Đình Nhu đến nhà của ông Bang trưởng Mã Tuyên, người đứng đầu cộng đồng người Hoa trong Chợ Lớn.

Điều này, cũng trong cuốn sách: Bàn Tay Hoa Kỳ. Cái Chết Ông Diệm của tác giả Eelen J. Hammer, nơi trang 277 đã viết:

“Sau khi Trời sụp tối. Hai anh em ra đi. Lúc ấy vào khoảng 7 giờ 30 tối. Hai ông băng qua sân Tennis khoảng cỏ trống quanh dinh đến một cửa hông nhỏ bên mở ra đường Lê Thánh Tôn. Nơi đó, có một chiếc xe chực sẵn. Cùng đi theo hai người có Cao Xuân Vỹ, Thủ lĩnh Thanh niên Cộng Hòa và Đỗ Thọ”.

Ông Cao Xuân Vỹ hiện đang có mặt tại Hoa Kỳ. Và trong cuốn sách: Nhớ Lại Những Ngày Ở Cạnh Tổng Thống Ngô Đình Diệm, của Đại tá Nguyễn Hữu Duệ nơi trang 187, Ông cũng đã ghi lại những lời của Ông Lê Công Hoàn, lúc đó là Đại úy Tùy viên ở cạnh Tổng Thống như sau:

“Vẫn theo lời Đại úy Hoàn, cụ nhiều lần muốn gặp Thiếu tướng Khiêm, nhưng ông Khiêm tránh né. Từ đầu chí cuối, cụ luôn nhắc tránh đổ máu, như anh đã gọi điện thoại cho tôi nhiều lần. Cụ sợ tôi nóng nảy, nếu tấn công vào Tổng tham mưu thì đổ máu, và nhớ chết các tướng lãnh đang họp. Anh Hoàn kể tiếp:

Lúc anh trình xin tấn công Tổng tham mưu thì nhiều người đồng ý. Cụ la ông Cao Xuân Vỹ vì quá sốt sắng, rằng cụ là Tổng tư lệnh quân đội, mà là ra lệnh cho quân đội đánh nhau sao được. Tôi nghĩ cụ muốn từ chức cho êm đẹp, để anh em không đổ máu.

Thế sao anh không đi theo cụ? Tôi hỏi.

Đầu tiên cụ đưa cái cặp cho tôi, và tôi muốn đi theo cụ, nhưng Đỗ Thọ xin đi với cụ, vì nó chưa có gia đình, mà tôi có vợ con. Nó sợ nếu phải đi xa, ai lo cho vợ con tôi. Cụ không nói gì, và Thọ lấy cái cặp đi theo”.

Người viết cũng biết đa số những người có biết đọc sách báo từ trước ngày mất nước, đều đã biết không hề có cái đường hầm nào hết, để cho Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm và Ông Ngô Đình Nhu đi đến nhà của ông Mã Tuyên.

Tuy nhiên, sau khi chia chác những đồng tiền máu rồi, thì lũ Hội đồng gian nhân phản loạn và một lũ bất lương đã bịa đặt ra cái đường hầm và còn nhiều thứ khác nữa. Mục đích là để làm mờ đi một tấm gương quá toàn bích. Nhưng lịch sử vốn công bằng, nên trên quả địa cầu này, chẳng có một kẻ nào làm được những chuyện vô lương ấy.

Đời sống của Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm:

Sau ngày, 1-11-1963, thì những người có biết đọc các sách báo, đều đã thấy được cái tấm phản gỗ, không có nệm, chỉ trải chiếc chiếu thô sơ, và một chiếc gối mây, được đặt trong một căn phòng, mà nó còn tệ hơn cái căn phòng của người Việt tỵ nạn chúng ta đang ở. Đó là “chiếc giường” để ngả lưng của Tổng Thống Ngô Đình Diệm ban đêm cũng như ban ngày. Còn những bữa ăn hàng ngày thì chỉ có cơm và một món cá kho mặn, một đĩa rau lang luộc hoặc thêm món canh do một người già đồng hương của Tổng Thống nấu.

Quả thật, trên thế gian này, không có một vị lãnh đạo đất nước nào mà lại có một cuộc sống Thanh-Bần như Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm.

Phật Giáo Ấn Quang Và Cái Chết Của Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm:

Để chứng minh cho những hành vi làm giặc của Phật giáo Ấn Quang, ngoài những tên giặc như: Thích Trí Quang, Thích Trí Thủ, Thích Thiện Minh, Thích Trí Dũng, Thích Thiện Hoa, Thích Hộ Giác, v.v. Còn có Thích Nhất Hạnh và Võ Văn Ái với cuốn nguy thư “Hoa Sen Trong Biển lửa” do chính Võ Văn Ái viết lời tựa, và đã phát hành rộng rãi

tại hải ngoại, vào đầu thập niên 1960; là những nhát dao chí mạng mà Võ Văn Ái và Thích Nhất Hạnh đã đâm xoáy vào phía sau lưng của tất cả các vị là Quân-Cán-Chính Việt Nam Cộng Hòa đang ngày đêm đối đầu với giặc thù cộng sản.

Song chưa hết, vì còn cuốn ngụy thư thứ hai của Thích Quảng Độ: “Nhận định những sai lầm tai hại của đảng cộng sản Việt Nam đối với dân tộc và Phật giáo Việt Nam Thống nhất”, cũng do Võ Văn Ái viết lời giới thiệu và phát hành, trong đó có những điều nó chẳng hề có liên quan gì đến cái tựa đề của cuốn sách như sau:

“Chính quyền ông Ngô Đình Diệm càng ngày càng trở nên độc tài, gia đình trị và có tính kỳ thị tôn giáo, nên ít được lòng dân. Sau khi đã tiêu diệt các tôn giáo khác, như Cao Đài, Hòa Hảo, năm 1963, ông Ngô Đình Diệm ra tay đàn áp Phật giáo, toàn thể tăng ni Phật tử miền Nam đã phải đứng lên chống lại để bảo vệ đạo pháp. Đến tháng 11-1963, chế độ ông Ngô Đình Diệm bị lật đổ”.

“Rồi đến ngụy thư thứ ba lại cũng do Võ Văn Ái viết lời giới thiệu và đã đăng trên báo *Quê Mẹ*” số 113, trang 06, tháng 06 năm 1995, với cái tựa đề:

“*Bằng đôi chân của mình mời người hãy đi lên*”, của Thích Đức Nhuận “nguyên Tổng thư ký Viện Tăng Thống Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống Nhất” tức Ấn Quang. Mở đầu Thích Đức Nhuận đã viết:

“Tôi viết những dòng chữ dưới đây thân gửi những tâm hồn luôn luôn thao thức đến tiền đồ Dân tộc và Đạo pháp, dù bạn hiện ở trong nước hay ở ngoài nước, xin hãy hướng lên Đức Phật từ bi cao cả nguyện cầu cho Tổ quốc và đồng bào thân yêu của chúng ta: sớm chấm dứt mọi hận thù, biết tha thứ và yêu thương nhau để cùng chung sức chung lòng góp phần xây dựng đất nước Việt Nam Quang Vinh”. (sao nghe nó sặc mùi cộng sản, lúc nào và cái gì cũng dùng hai chữ “quang vinh”.)

Những lời nói trên của Thích Đức Nhuận, cũng do Võ Văn Ái viết lời giới thiệu và phổ biến, từ tháng 6 năm 1995; đây đích thực là lời kêu gọi mọi người hãy xóa bỏ hận thù mà Hòa hợp-Hòa giải vô điều kiện với Việt cộng, mời quý độc giả hãy đọc thêm một lần nữa: “... dù bạn hiện ở trong nước hay ngoài nước, hãy sớm chấm dứt mọi hận thù, biết tha thứ và yêu thương nhau để cùng chung sức chung lòng góp phần xây dựng đất nước Việt Nam Quang Vinh”.

Đến trang số 09, Thích Đức Nhuận viết tiếp:

“Năm 1963, Phật giáo Việt Nam phát khởi cuộc vận động chống chế độ độc tài gia đình trị Ngô Đình Diệm, đòi tự do và bình đẳng tôn giáo và được toàn dân từ Bắc chí Nam ủng hộ. Bao quyền mang đặc tính kỳ thị tôn giáo sụp đổ. Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất được thành lập”.

Nên ghi nhớ, vào đại hội thống nhất Phật giáo năm 1981, Thích Đức Nhuận đã được bầu lên ngôi “Pháp chủ Giáo hội Phật giáo Việt Nam cộng sản”.

Qua những lời của chính Thích Đức Nhuận đã viết. Thì rõ ràng là Thích Đức Nhuận đã công khai nhận trách nhiệm của Phật giáo Ấn Quang với câu nói: “Phật giáo Việt Nam phát khởi cuộc vận động chống chế độ...” là để đánh đổ Nền Đệ Nhất Việt Nam Cộng Hòa. Điều quan trọng hơn cả là: “đã được toàn dân từ Bắc chí Nam ủng hộ”. Như thế, đã quá rõ ràng, đã quá sáng tỏ, để cho mọi người hiểu được rằng: Phật giáo Ấn Quang “phát khởi cuộc vận động chống chế độ và đã được toàn dân từ Bắc chí Nam ủng hộ”. Nghĩa là gồm cả cộng sản Bắc Việt.

Ngoài ra, còn nhiều bằng chứng khác như Thích Trí Dũng đã cạy nắp mộ của Ông Ngô Đình Cẩn để bỏ súng đạn vào, và đã nuôi giấu cả lũ đoàn 316, Biệt động thành Sài Gòn-Gia Định của tên tướng Việt cộng Trần Hải Phụng, Nguyễn Văn Bá... mà tôi đã chứng minh qua bài: Tướng Niệm Bốn Mươi Năm Cuộc Thảm Sát Tết Mậu than: 1968-2008.

Ngọn “Lửa Từ Bi”:

Người viết nghĩ rằng, có thể lớp trẻ sau này sẽ không hiểu được xuất xứ của bài thơ “Lửa Từ Bi” mà Phật giáo đã lấy làm kinh nhật tụng. Do vậy, nên tôi tự thấy cần phải nói thêm:

Bài thơ “Lửa Từ Bi” mà Phật giáo đã nói là của thi sĩ Vũ Hoàng Chương, đã viết để ca tụng khi Hòa thượng Thích Quảng Đức khi bị Nguyễn Công Hoan dân biểu lưỡng triều bức tử bằng cách tưới xăng lên người, rồi châm lửa đốt cho đến chết theo lệnh của Hà Nội. Và Phật giáo đã dùng bài thơ này làm kinh nhật tụng; thì nhân đây, tôi xin “công hiến” cho Phật giáo thêm một bài thơ khác, vì nó cũng cùng một tác giả là thi sĩ Vũ Hoàng Chương.

Bài thơ này, đã được chính thi sĩ Vũ Hoàng Chương đã đứng lên và tự đọc ngay trong ngày Đại Hội Văn Hóa Toàn Quốc từ ngày 06 đến 15 tháng 01 năm 1957, tại Trụ Sở Quốc Hội, Sài Gòn. Đây là một Đại Hội lớn, nên ngoài phái đoàn Việt Nam, thì đã có nhiều phái đoàn của các nước đến tham dự như: Phái đoàn Thái Bình Dương Tự Do của Đức Cha Raymond De Jeager, Pháp quốc, phái đoàn văn hóa Trung Hoa Dân Quốc, Nam Hàn, Phi Luật Tân.

Tướng cũng nên nhắc lại, trước khi ngâm bài thơ của chính mình, thi sĩ Vũ Hoàng Chương đã nói:

“Xưa tôi làm thơ say nay tôi làm thơ tỉnh. Tại Đại Hội Lịch Sử này, tôi xin đọc một bài thơ. Tôi làm bài này để cảm tác thời cuộc nhân có cuộc Trưng Cầu Dân Ý Suy Tôn Ngô Chí Sĩ.

Và đây là nguyên văn của bài thơ của cùng tác giả bài “Lửa Từ Bi”:

*“Lò phiêu trưng cầu, một hiển linh
Đốt lò hương, gửi mộng bình sinh
Từ nay trăm họ cầu an lạc
Đàn khúc đằm Dao, rượu chén Quỳnh!
Có một ngày ta trở lại cố đô
Lưỡi lê no máu rửa Tây Hồ
Trên tầng Chí Sĩ bàn tay vẫy
Đại định thẳng Long, một bóng cờ”.*

Trên đây, là bài thơ mà cũng là những dòng “tâm huyết” như “Lửa Từ Bi” của thi sĩ “lúc tỉnh, lúc say” là Vũ Hoàng Chương.

Vậy, Phật giáo hãy vì tác giả của bài thơ “Lửa Từ Bi” mà đem phổ vào những nốt nhạc, để cho dù nó không trở thành kinh nhật tụng như “Lửa Từ Bi”, thì ít ra nó cũng trở thành một bài Dạ Tụng, để cho người đời còn nhớ mãi đến thi sĩ Vũ Hoàng Chương, tác giả “lúc tỉnh, lúc say” đã viết cả hai bài thơ “bất tử”.

Tổng Thống Ngô Đình Diệm đã bị nhiều hàm oan:

Hàm oan thứ nhất:

Chắc nhiều người còn nhớ cái chết của Tướng Lê Quang Vinh, tức Ba Cụt, mà những kẻ bắt lương kia đã cố tình gieo tiếng oán cho Tổng Thống Ngô Đình Diệm.

Một lần nữa, người viết xin trích lại những lời của tác giả Nhị Lang, ông là vị Cố vấn của Tướng Trình Minh Thế, người đã quyết định nhanh và đúng khi rút súng dí vào tướng Nguyễn Văn Vỹ đã theo lệnh của Pháp dùng bạo lực loại trừ Thủ tướng Ngô Đình Diệm, để đưa tướng cướp Bảy Viễn lên thay thế ngôi vị Thủ tướng! Ông cũng là người thân thiết của Tướng Lê Quang Vinh.

Trong cuốn sách Phong Trào Kháng Chiến Trình Minh Thế, nơi trang 181-1983-183-184, tác giả Nhị Lang đã viết:

“Dưới con mắt của tôi, tướng Lê Quang Vinh, tự Ba Cụt (vì mất một ngón tay khi còn ít tuổi) quả là người có chí khí anh hùng, có lòng với đất nước. Ngoài cái tính tình cởi mở riêng không kể, ông còn có một tâm hồn phóng khoáng, bất vụ lợi. Đứng trên lập trường quốc gia mà xét, Tướng Vinh là một trong những cột trụ Miền Nam giữ vững thành trì chống cộng. Tiếc rằng đời ông đã chấm dứt bằng một cái chết đau thương năm 1956. Kẻ chủ mưu không ai khác hơn là Nguyễn Ngọc Thơ, người quê quán miền Tây, nhưng lại mắc phải mối thù bất cộng đái thiên của khối Phật giáo Hòa Hảo, sau khi sắp đặt bắt cóc Tướng Lê Quang Vinh để xử tội. Nguyễn Ngọc Thơ đứng trên thế chính quyền, mà đã làm

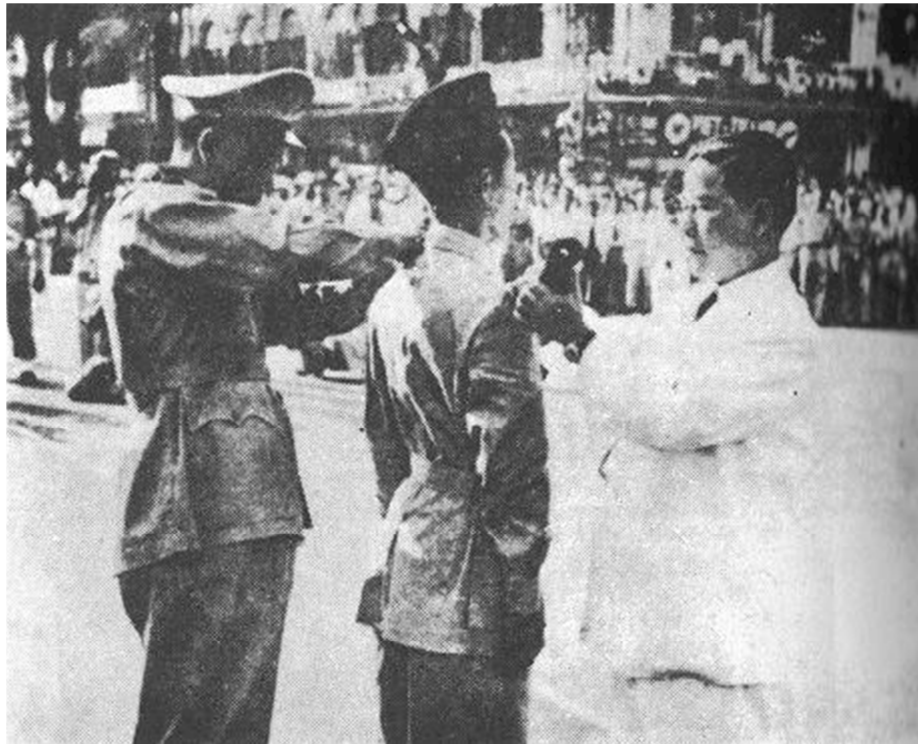
một việc mù quáng. Cá nhân Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm, theo tôi biết, không hề có ý định sát hại Tướng Lê Quang Vinh, mà chỉ muốn thương lượng đón Vinh về với mình, như Trình Minh Thế vậy, để tăng cường hàng ngũ quốc gia chống cộng. Nhưng Nguyễn Ngọc Thơ vì muốn lập công nên tự ý tổ chức bắt Vinh. Sau khi bắt được rồi, lờ nằm trên cái ghế cưỡi đầu voi dữ, nên gây áp lực và đặt lời dèm pha với chính phủ để Vinh bị chém đầu.

Tôi vừa nói Nguyễn Ngọc Thơ muốn lập công với Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm nên tự ý tổ chức bắt Vinh. Sau này, nhờ một tình cờ lịch sử, tôi biết thêm rằng Nguyễn Ngọc Thơ có bắt và xử tội Vinh cho bằng được là do một áp lực bí mật khác, mà buổi đương thời chắc hẳn Tổng Thống Diệm và Cố Vấn Nhu đều không ngờ tới. Đó là bọn 'Giải Phóng Miền Nam'. Quả thực ông cựu Đốc phủ sứ Nguyễn Ngọc Thơ chẳng những là một phân tử được lòng người Pháp thuở xưa, mà lại có mối liên hệ chặt chẽ với bọn cộng sản, ngay khi chúng chưa thành lập cái gọi là 'Mặt trận Giải phóng miền Nam'. Thơ có người cháu ruột, gọi ông ta bằng chú, nằm trong tổ chức Việt cộng, và làm việc sát cánh với một nữ cán bộ VC cao cấp tên là 'Bảy Thẹo'. Mụ đàn bà nguy hiểm này mang một vết thẹo dài trên mặt, đội cái lốt đệ tử Đức Phật Thầy Tây An, được cộng sản cắt cử sang bên phần đất Cao Miên lập một căn cứ liên lạc, vừa đưa đón người của chúng qua lại trên sông Cửu Long, vừa thu thập tin tức. Nguyễn Ngọc Thơ lại giao du thân mật với Bác sĩ Lê Văn Hoạch, cựu thủ tướng Chính phủ 'Nam Kỳ Tự trị' hồi 1945-1946, nổi tiếng về cái thành tích xúi dục đồng bào Miền Nam ngược đãi đồng bào miền Bắc. Bác sĩ Hoạch lại là cậu ruột của tên Việt cộng đầu sỏ Huỳnh Tấn Phát, dĩ nhiên là Thơ với Phát không xa lạ gì.

Vì Nguyễn Ngọc Thơ có mối liên hệ với cộng sản như thế, nên ngay trong thời kỳ làm Thủ tướng cho Dương Văn Minh, ông ta không hề sợ sệt, thường lui về Long Xuyên sống hàng tuần lễ mà vẫn bình yên vô sự. Thật là dễ hiểu khi Nguyễn Ngọc Thơ bắt xử tội Tướng Lê Quang Vinh là đã thi hành lệnh của bọn 'Giải Phóng', vì tướng Vinh là một chiến sĩ chống cộng có thành tích. Và cũng thật dễ hiểu tại sao nhóm thiên tả Dương Văn Minh đã không đổ kị Nguyễn Ngọc Thơ – một cựu Phó Tổng Thống – mà còn đặt Thơ lên ghế Thủ tướng, ngay sau khi chúng hạ sát Tổng Thống Ngô Đình Diệm. Buổi đương thời, dư luận chưa hiểu biết, nên coi Thơ là kẻ lừa thầy phản bạn, vừa ở ngôi Phó Tổng Thống của chính quyền cũ, đã lại trở nên Thủ tướng của chính quyền mới ngay tức khắc. Thực ra, Thơ nào có phản bội ai? Mà Thơ chỉ là hạng tay sai đắc lực của cả thực dân lẫn cộng sản đó thôi.

Dư luận dường như xem thường vai trò của Nguyễn Ngọc Thơ, mà ít đề cập tới ông ta. Chứ thực ra, Nguyễn Ngọc Thơ một hạng người nguy hiểm 'nhất lé, nhì lùn', đã góp một phần không nhỏ vào sự sụp đổ của Miền Nam”.

Hàm oan thứ hai:

Thủ Tướng Ngô Đình Diệm đang gắn lon Thiếu Tướng cho Tướng Trình Minh thế vào ngày 13-2-1955. Để rồi chưa đầy ba tháng sau Tổng Thống Ngô Đình Diệm đã ôm thi hài của Tướng Thế, hôn lên mắt, mà khóc thương cho một chiến sĩ Quốc Gia đã ngã xuống bởi tên tay sai của Pháp: Mai Hữu Xuân.

Đó là cái chết của Tướng Trình Minh Thế. Xin kính mời quý độc giả hãy trở lại với tác giả Nhị Lang, vị Cố vấn bên cạnh Tướng Trình Minh Thế đã viết tiếp trong sách Phong Trào Kháng Chiến Trình Minh Thế trang 342 - 347:

“Tướng Thế mất lúc 7 giờ chiều mùng 3 tháng 5 năm 1955. Ông bị một viên đạn Carbine duy nhất bắn vào lỗ tai bên phải xuyên thẳng qua mắt trái, trúng mắt bay mất. Khói đạn còn dính bên tai, chứng tỏ kẻ sát nhân phải đứng gần lắm nên mới chính xác như vậy. Một con mắt còn lại nhắm nghiền, hàm răng giả của ông cũng đã bay đâu mất. Theo lời Đại úy Tạ Thành Long báo cáo, và chính tôi cũng được Long dẫn đi khám trận, thì một vài phút trước khi Tướng Thế bị hạ sát, ông đang đứng cạnh một bức tường hoa đã đổ nát (ngay dưới chân cầu Tân Thuận, phía Sài Gòn đi xuống, phải vòng theo một con đường nhỏ về phía tay trái mới tới được nơi ấy). Ông đưa tay chỉ trỏ, ra lệnh cho quân nhà bắn vào một chiếc Frégate đậu bên kia cầu mà ông nghi là của Pháp giả vờ nằm đó để làm hiệu cho đối phương bắn về phía ông. Cứ theo vị trí kẻ trên, thì viên đạn đi xéo từ bên phải ở phía sau, trúng ngay lỗ tai, mà người bắn ra viên đạn ấy không thể cách xa hơn 10 thước, và ắt đã núp dưới chân cầu, sau lưng mục tiêu. Tướng Thế chết gục tức khắc, không kịp thốt ra một lời nào. Giữa lúc ấy, thì quân Liên Minh đang tiến qua cầu,

một chiếc xe Jeep bị bắn hỏng, nằm chết giữa cầu, theo lời tường thuật của Đại úy Nguyễn Tấn Ước.

... Một lúc sau, Thủ Tướng Diệm và Cố vấn Nhu đều đòi ra thăm. Nhưng chúng tôi thành khẩn khuyên hai nhân vật quan trọng ấy là xin hãy đợi tới sáng hôm sau, chớ đừng đến giữa đêm khuya, vì thành phố Sài Gòn đang có biến, an ninh không được bảo đảm.

Thế là tờ mờ sáng hôm sau (4-5-1955) điện đường chưa tắt, Thủ tướng Diệm, Cố vấn Nhu, cùng toàn bộ nội các và Bộ Tham Mưu (do Tướng Lê Văn Tỵ hướng dẫn), đều tề tựu đông đủ trên căn gác nhỏ ở đường Trương Minh Giảng.

... Thủ tướng Ngô Đình Diệm tức thì có một cử chỉ làm anh em chúng tôi vô cùng xúc động và còn nhớ mãi tới bây giờ. Ông đầm đìa nước mắt, cúi xuống ôm ghì lấy thi hài Tướng Thế, rồi hôn ngay trên mặt người chết. Tiếp đó, ông ngất xỉu luôn. Mọi người hốt hoảng, vội vàng tìm cách cứu chữa, mãi một lát sau Ông mới hồi tỉnh, và rồi khóc. Còn Ông Nhu thì quỳ bên giường, vừa nắm tay người chết vừa kêu than 'Anh Thế ơi!' với một giọng ai oán đầy nước mắt. Chúng tôi thật sự không ngờ Thủ tướng Ngô Đình Diệm lại đau khổ đến mức ấy. Ông như người mất một người ruột thịt yêu quý nhất trên đời!

Ngày mùng 6 tháng 5 được ấn định là ngày cử hành tang lễ cho Cố Trung tướng Trình Minh Thế. Đúng 9 giờ sáng hôm ấy, Thủ tướng Ngô Đình Diệm đích thân đọc diếu văn trước linh cửu, bảy giờ đã được chuyển ra ngoài công trường Tòa Đô Chính. Tiếng nức nở của Thủ tướng Diệm lại vang lên trong máy vi âm. Sau đó, quan tài được đặt trên một chiếc thiết giáp phủ Quốc Kỳ, lìa khỏi Sài Gòn, tiến theo con đường lên Tây Ninh. Thủ tướng Ngô Đình Diệm tiễn theo linh cửu tới gần chợ Sài Gòn mới quay trở lại.

... Trước hết, các thành phần không ưa Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm cho rằng ông Diệm hoặc ông Nhu đã nhúng tay vào máu, trừ khử một người tuy có công với chính quyền, nhưng lại rất 'nguy hiểm' cho chính quyền. Thú thật, ngay buổi đầu, lòng tôi cũng đã có nghi ngờ ấy. Nhưng rồi tôi lại tự bác bỏ ngay. Xét về lý thuyết, Cố Tổng Thống Diệm không dại gì vội vàng chặt đứt chân tay mình bằng cái chết của Trình Minh Thế, ngay giữa lúc đối phương đang triệt để lũng đoạn tình hình, khuynh đảo chính quyền. dù quả thật Trình Minh Thế có 'nguy hiểm' chẳng nữa, thì cũng vẫn chưa phải lúc để ra tay. Uy danh Trình Minh Thế còn đang hữu ích đối với chính quyền...

1. Pháp hết sức căm thù Trình Minh Thế và đã công khai lên án tử hình khiếm diện hồi 1951, khi Trình Minh Thế vừa ra khu. Việc này thật dễ hiểu, vì chẳng những Trình Minh Thế lập chiến khu chống Pháp công khai, mà trước đó không bao lâu, chính Trình Minh Thế đã chủ trương vụ ám sát Tướng Chanson và Thái Lập Thành, giao cho thuộc hạ thân tín lúc bấy giờ là Đại úy Văn Thành Cao, Chỉ Huy Trưởng Quân Đội Cao Đài tại Sa Đéc, thi hành công tác mạo hiểm này.

2. Một Thiếu tá phi công của Pháp bị Trình Minh Thế bắn chết, khi viên phi công này bay thám thính trên chiến khu Bù Lu.

3. Hai quả bom khiêu chiến của Liên Minh tại Sài Gòn ngày mùng 9 tháng 1 năm 1952, là một cái tát đau đớn vào mặt nhà cầm quyền Pháp, báo hiệu cho Pháp biết Trình Minh Thế là một địch thủ lợi hại, cần phải trừ khử bất cứ lúc nào.

4. Hai tên chủ đồn điền người Pháp tại Tây Ninh bị Trung tá Nguyễn Trung Thừa bắt được và hạ sát hồi cuối năm 1954. Pháp vô cùng phẫn uất, nhờ Đức Hộ pháp Phạm Công Tắc phải đền bồi này nọ.

Mai Hữu Xuân là một nhân viên tình báo nổi tiếng phục vụ cho quyền lợi của Pháp ở Việt Nam. Tên này chưa hề ra trận mạc bao giờ, mà vẫn lên tới cấp Tướng của Pháp, đủ biết hẳn ta được lòng tin cậy của Pháp như thế nào. Các tin tức thu lượm được cho hay Mai Hữu Xuân đã tổ chức sai người theo dõi Trình Minh Thế từ khi Thế mới về thành, và khi biết Thế thân hành ra chỉ huy mặt trận tại cầu Tân Thuận, thì Mai Hữu Xuân sai bộ hạ phục sẵn dưới cầu, thừa lúc chiến sự đang sôi nổi hỗn loạn, bắn ngay một phát súng Carbine từ đằng sau tới, rồi biến vào nhà dân gần đó.

Và câu kết luận của tôi là Trình Minh Thế đã bỏ mình vì thực dân Pháp, chứ chẳng ai khác. Trình Minh Thế bị ám sát bởi tay sĩ quan tôi tớ của pháp. Thủ phạm chính thì hành vụ ám sát kia chính là Tướng Mai Hữu Xuân, người mà tám năm sau đã thay mặt bọn Dương Văn Minh đã hạ sát cả hai Ông Diệm-Nhu”.

Trên đây, là những lời của tác giả Nhị Lang đã viết. Tiếc rằng, Ông đã ra đi khi chưa biết đến cuốn sách: “Soldats Perdus et Fous de Dieu – Indochine 1945-1955” Tác giả là một người Pháp tên Jean Larteguy.

Qua cuốn sách này, tác giả đã kể rõ về cái chết của Tướng Trình Minh Thế, là do một Đại tá tình báo tên là Savani của Pháp đã tổ chức ám sát, để trả thù cho chủ Tướng Chanson đã bị Tướng Trình Minh thế bắn chết.

Kính mời quý độc giả cùng đọc những sự tiết lộ của Đại tá Savani (tình báo của Pháp) là một viên Trung úy như sau:

“C'est moi qui ai tué Trinh Minh Thế. Non, je ne tenais pas la carabine, mais j'avais tout préparé. Il fut tué d'une seule balle en pleine tête, par l'un de mes hommes, sur le pont de Bình Đại. Le coup n'est pas parti de la vedette. Cet homme put ensuite disparaître sans difficulté. Son nom ne vous dirait rien. Disons qu'il portait ce jour- là les galons de lieutenant. À l'exception de la bande à Lansdale, tous me furent reconnaissants de son exécution. Y compris Diệm qui n'aurait pas duré longtemps si Thế n'avait pas disparu. Je L'ai fait exécuter, non pour faire plaisir à Diệm ou aider les Bình Xuyên, mais pour

venger le général Chanson, comme je me l'étais juré". (Jean Lartéguy, "Soldats perdus et fous de dieu", (pages 244-245)

Dịch:

"Chính tôi đã giết Trình Minh Thế. Không, tôi không đích thân cầm cây súng carbine đó, nhưng tôi đã chuẩn bị mọi việc chu đáo. Thế bị giết bằng một viên đạn duy nhất bắn ngay vào đầu, do một người trong nhóm thuộc hạ của tôi bắn trên cầu Bình Đại. Viên đạn này không bắn từ tàu vedette. Tên thuộc hạ đó biến mất sau đó, không có gì là khó khăn. Cái tên của hắn cũng chẳng cần nói lên làm gì. Có thể nói rằng, ngày hôm đó, hắn ta mang lon Trung úy. Ngoại trừ phe nhóm của Lansdale, còn tất cả đều biết ơn tôi về vụ hành quyết Thế. Kể cả ông Diệm là người sẽ khó tồn tại lâu dài nếu Thế không biến mất. Tôi ra lệnh hành quyết Thế, không phải để làm vui lòng ông Diệm hoặc để giúp bọn Bình Xuyên, mà chính là để trả thù cho Tướng Chanson, như tôi đã tự thề thốt với lòng".
(trang 244-245).

Tài liệu bị Jean Lartéguy ghi sai là cầu Bình Đại thực ra là cầu Tân Thuận.

Nhưng chúng ta nên hiểu là Thiếu tá Savani cũng chỉ được phúc trình chính thức là 1 viên đạn, hung thủ không đại gì phúc trình 2 viên đạn (điều này khiến nó bị khiển trách, vì thông báo chính thức là Tướng Thế bị bắn sể và chết vì 1 viên đạn). Chính quyền cũng chỉ được thông báo là 1 viên đạn (do Tạ Thành Long).

Viên Trung úy mà Savani nói là "người Việt chứ không phải là người Pháp", cho nên nó dễ trà trộn vào đám đông đang hỗn loạn trong lúc cái tin sét đánh ngang mày: Tướng Thế bị tử thương!

Chúng tôi vẫn nghi cái tên "Giám sát" này là Mai Hữu Xuân, vì bọn mật thám của Pháp vô cùng hung ác và thâm mưu, chúng là đại họa của dân tộc ta từ thời Pháp thuộc. Chúng còn tác hại trong thời Đế Nhất và Đế Nhị VNCH.

Tôi nghi có 2 sĩ quan của quân đội quốc gia (chuyển từ Vệ Binh Đoàn, tức lính người Việt do Pháp tuyên mộ, để có lính giúp quân đội Pháp mà đánh với Việt Minh) xin lên ngồi xe với Tướng Thế (mà Tướng Thế lầm tưởng chúng là người của Thủ Tướng Diệm phái đến). 2 tên này (một Trung tá là Mai Hữu Xuân và một viên Trung úy) còn hành động cho quân đội Pháp mặc dù đã chuyển giao cho phía Việt Nam.

Tên đóng vai trò giám sát sẽ rình cơ hội thuận tiện nhất mà ra hiệu cho tên hung thủ ngồi ở vị trí ra tay ám toán. Tướng Thế đang lo mặt trận không để ý gì đến hành vi của chúng, mà ông tưởng lầm là bây giờ quân đội VN và Cao Đài là "người một nhà". Bất cứ người nào ở Miền Nam vào thời buổi đó cũng lầm tưởng như vậy.

Cho nên hung thủ ngồi rất gần Tướng Thế, ngồi ngay sau lưng ông, nó ra tay chớp nhoáng, các vết thương chỉ rõ tầm bắn rất gần. Cho nên dấu ấn của các vết thương nói lên điều đó.

Hàm oan thứ ba:

Là cái chết của Ông Hồ Hán Sơn, mà nhiều người cũng đã cho là do Tổng Thống Ngô Đình Diệm. Vậy, kính mời quý độc giả hãy trở lại với tác giả Nhị Lang cũng trong cuốn sách: Phong Trào Kháng Chiến Trình Minh Thế, nơi trang 296:

“Ngày 15 tháng 2 năm 1956, Thủ tướng Ngô Đình Diệm bắt thành lính cử Tướng Văn Thành Cao cầm đầu Chiến Dịch Bình Định Miền Đông, đặt Bộ chỉ huy tại Tòa thánh Tây Ninh. Đối với Tướng Phương, là cái hậu quả tất yếu của việc Phương chống báng. Ông này vô cùng hoảng hốt lo sợ. Thừa dịp ấy, bí thư của ông là Trung úy NNV, một người ít học nhưng nhiều tham vọng, lại sẵn có mối thù riêng với Hồ Hán Sơn từ thuở nào, nên không cần đợi lệnh thượng cấp, NNV, đem ngay Hồ Hán Sơn ra giết chết, rồi ném thân xuống giếng, lấp lại. Trước khi thọ hình, Sơn còn để lại nhiều bài thơ nghĩa khí trên vách nhà giam, mà tôi không nhớ được. Chính Văn Thành Cao đã chỉ cho tôi xem nơi Hồ Hán Sơn bị vùi dập. Cái chết oan ức này của người anh em Hồ Hán Sơn đã là lý do khiến tôi phải gắp rút bỏ nước ra đi ngày 20-2- năm ấy.

Việc Hồ Hán Sơn bị giết, tôi biết như trên, nhưng tôi cũng đành để bụng, và không nỡ trách Tướng Phương trong cơn bối rối, đã để xảy ra một tấn kịch đau thương!”.

Viết đến đây, tâm tư người viết bỗng thấy thật nhẹ nhàng, bởi vì đã viết ra được những nỗi hàm oan mà Tổng Thống Ngô Đình Diệm đã phải cam chịu từ lúc còn tại thế, cho đến khi bị lũ người man rợ giết chết.

Tạm thay lời kết:

Lịch sử đã bao lần sang trang. Mỗi một trang sử là những dòng máu lệ của tiền nhân, của bao vị anh hùng-liệt nữ đã thấm đẫm kể từ khi dựng nước; và đã cho chúng ta những bài học máu xương, là những cuộc khảo nghiệm về chất người.

Cũng từ những bài học ấy, đã cho chúng ta biết rằng: Có tổng Thống Ngô Đình Diệm vì quá đạo đức, quá từ tâm, nên đã không cho Đại tá Nguyễn Hữu Duệ tiên quân về giải cứu Tổng Thống, hay nói đúng hơn là cứu cả Miền Nam Tự Do. Chính vì thế, nên đã di họa cho đến ngày 30-4-1975; đất nước Việt Nam Cộng Hòa đã bị rơi vào tay của cộng sản Hà Nội.

Đồng thời, chúng ta đừng quên hành động của tác giả Nhị Lang, vị cố vấn của tướng Trình Minh Thế, đã quyết định nhanh và đúng, khi đã kịp thời rút súng chĩa vào đầu của Tướng Nguyễn Văn Vỹ là tay sai của Pháp, nên đã ngăn chặn được một cuộc đảo chính.

Bằng không, thì đất nước Việt Nam đã phải bị đặt dưới quyền cai trị của một tướng cướp là Bảy Viễn.

Suy gẫm lại những lời của cổ nhân đã dạy, thì quả đúng, chẳng hề sai.

Vì thế, người viết chỉ là một phụ nữ bình thường, không chữ nghĩa văn chương. Song vẫn muốn nói: Đối với những người sẽ lãnh đạo đất nước trong tương lai, hãy luôn luôn ghi nhớ:

Một khi đã nắm vận mệnh của đất nước, thì không bao giờ đem cái từ tâm mà đối đãi với Giặc vì: Quyết định chậm là thua - Quyết định sai là chết!

30/10/2010

Hiệu đính ngày 29/10/2017

Hàn Giang Trần Lệ Tuyên

Nguồn: Internet E-mail by ddc b chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, November 4, 2017
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT B/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*